

Som jeg ser det

Livet i det nuværende samfundssystem er meningsløs. Der mangler udfordringer, spænding, mål, udvikling mm. Børn forfalder til computerspil. Voksne forfalder til sport. Vi vil genskabe meningen med at leve. Vi er en del af evolutionen. Vi skal forstå de tusinder af år, der har ført os frem til det, vi er i dag. Og vi skal lære af alle erfaringerne, så vi ikke begår de samme dumheder, men bidrager med en videre udvikling, der gør alt liv på denne klode til noget smukt og harmonisk. Der er masser af udfordringer, spænding og mål foran os. Man står op, når man vågner. Man deltager i den materielle produktion og det sociale arbejde. Men dagene og årstiderne er forskellige. Alle mennesker er forskellige og har forskellige interesser. Og man udfolder sig både arbejdsmæssigt, kulturelt og i leg. I det følgende er der noget af det vigtigste, som jeg synes, man skal gøre.

Tommy Falkeøje

Dyrke jorden

Oprindelig bestod jordkloden af flydende kontinenter, der udgjorde stivnede stenmasser. De stødte sammen og pressede enderne op, som så blev til bjerge. Så kom der vand ned fra himlen sammen med asteroider. Vandet lagde sig i sprækker i bjergene. Og om vinteren frøs vandet til is, hvorved det udvidede sig og sprængte noget af klippen i små stykker. De blev ført med vandstrømme ned af bjergsiderne, hvor de blev slidt ned til mindre sten. De blev dernæst ført ad åer og floder ud til lavninger, som blev til have. På strandbredderne blev stenene slidt ned til sand. Og sandet fløj med vinden ind over land og lagde sig til det, som vi nu kalder jord. Den øverste meter blev fuld af planterødder og gange, som biller og orme lavede. Og nedenunder kom underjordiske vandårer, der forsynede al jord med vand. Jorden blev også fuld af bakterier, vira og svampe. Bakterierne spiste døde rødder. Og de udskilte syre, som opløste sand og ler, hvori der var alle grundstoffer. Det blev til en næringsvæske, som planterne sugede til sig gennem rødderne. Fra grundvandet sugede både døde og levende rødder vand opad, sådan at planterne fik alle grundstoffer i sig.

Alt det ødelagte bønderne for et par hundrede år siden. I 1920'ere og fremefter har man forsøgt at genskabe en naturlig jord. Metoderne har heddet biodynamisk, organisk-biologisk, økologisk, natural farming og permakultur. Der er fordele og ulemper ved hver metode. Og i dag anvendes metoderne både til at genskabe en naturlig jord, hvor planterne får alle grundstoffer i sig – men også til at markedsføre sig som nogle, der gør det lidt bedre end de gift-industrielle landbrugere.

Jeg synes, at det er vigtigt, at man lærer alle metoderne at kende – både i teori og praksis. Men det vigtigste er, at vi genskaber en naturlig og oprindelig jord. Min erfaring er, at det kan gøres på 3-4 år, hvis man det første år kun opbygger jorden uden at høste på den. Ellers kan det tage 10-15 år. Det, som jeg ser rundt omkring, er, at man i bedste fald er i gang med en omlægning, men kommer aldrig videre end de indledende skridt.

Når man først har omlagt jorden, får fødevarerne alle grundstoffer i sig. Så danner de plantesukker i stedet for stivelse. Og de bliver fulde af olier, krydrede og dufter dejligt. De grønsager, som vi anvender i dag, var oprindelig strandplanter, som munkene i 1400-tallet forædlede, så de blev til medicin. Og min erfaring er, at hvis man dyrker på den rigtige måde, kan de igen bruges som medicin. 5 store gulerødder i 7 dage virker lige så effektivt som penicillin. Man bliver en smule gul i huden; men eller er der ingen bivirkninger. Kål egner sig fantastisk til at fjerne betændelser. Og mange af de såkaldte vilde planter har en specifik helbredende virkning. Det er ikke noget, jeg tror. Det var noget, der kom bag på mig efter nogle år som landmand, hvor jeg dyrkede sådan.

Den mad, som man kan købe i dag, gør os syge - og gør, at vi aldrig bliver mætte, men har trang til at spise hele tiden, så vi bliver alt for fede. Den naturlige mad, som jeg synes, vi skal dyrke, gør os sunde og raske – og vi bliver dejlig mætte.

Planterne bliver også super sunde. Alligevel er der cirka 2 %, der går til. Pludselig hænger en plante lidt. Dagen efter er den fuld af insekter, der spiser den. Efter 2 dage er alt over og under jorden ædt. Og alle naboplanterne står super sunde og bliver ikke angrebet.

Hvis man kører med tunge maskine på jorden, presses jorden, så der ikke kommer ilt ned til rødder og smådyrene. Og så dør alt liv i jorden. Derfor kræves der betydelige mere håndarbejde. Og i stedet for som nu, hvor det kun er 1,5 % af befolkningen, der dyrker jorden, skal vi være 15-20 %.

Hele den bykultur, som er opstået under kapitalismen, kan ikke overleve på lang sigt. Nogle mener, at der er en tredje mulighed. Nemlig, at man dyrker fødevarer i byerne. Det kan være højhuse, hvor hver etage er en mark, og hvor der er robotter til at gøde, vande, høste mm. Der er andre, der forudser helt nye slags fødevarer, hvor man industrielt og kemisk producerer kunstigt kød – eller har insektfarme, hvor milliarder af smådyr skal blive fremtidens føde. Det vil helt klart ske. De samme mennesker forestiller sig også, at vi i fremtiden ændrer vores sanser, blodlegemer og organer, så vi får superkræfter og kan meget mere end vores biologiske forfædre. Men efter min opfattelse vil det give et dårligt liv.

Materialer

I dag kommer det meste spildevand ud i havet, hvor der ødelægger miljøet. I stedet vil vi lede tis og spildevand ud til piletræer, der suger det til sig som gødning. Den faste afføring skal først i komposter og så bagefter ud som gødning til træerne. Pilerensningsanlægget deles op i afsnit, sådan at spildevandet føres til ét afsnit, mens et andet afsnit fældes. Vi får så en masse tykke og tynde stammer og grene. Når jeg har deltaget i pileflet, har det altid handler om at lave en kurv eller en rasle. Men vi skal i gang med også at lave møbler af det. Det handler om, at vi skal bruge de lokale ressourcer – i stedet for import af råvarer og industrielle produkter. Pilestammer og grene skal bruges til tagkonstruktioner i byggeriet, hvor man skal flette og binder det hele sammen, hvorefter man skal binde neg på, så man får et stråtag. Det bliver et let tag, der svarer til et selvbærende karosseri i en bil. Og det kan have mange former – også bugtede og runde.

Når man slår kornet på en rugmark, skal negene stå og tørre 3 uger på marken. Herefter skal negene stables i stakke, hvor regnvandet siver af, og hvor katte holder musene væk. Efter 3 måneder er kornet tørret så meget, at det skal tærskes, hvorved man slår kernerne af, men bevarer negene. Kernerne skal så ligge og tørre 3 måneder mere, inden de bruges. Den langsomme tørring gør, at man bevarer de gode stoffer. Og godt korn er fuld af olier, sukkerstoffer og både smager godt og giver god energi. Negene skal så bruges til stråtag.

Hele tagkonstruktionen af pilestammer og pilegrene skal bindes sammen med snor. Der skal ikke være et eneste søm i konstruktionen. Og negene skal ligeledes bindes til grenene. Så er der ikke søm eller andet metal, der gør huset til et elektromagnetisk felt. Når man er inde i sådan et hus, kommer den kosmiske stråling direkte ind. Det føles, som om man står ude på marken, men samtidig er inde i huset.

Murene skal også være organiske. Man har en mark med hamp. Det knuses og blandes med kalk og vand. Og det giver en flydende masse, som hældes i en brædeforskalling, hvor det størkner og danne en mur. Sådan en mur er vejrbestandig og skal ikke overfladebehandles. Den kan ånde. Den kan opsuge fugtighed og afgive det igen. Og den giver den bedste isolation – sammenlignet med halm vægge, papiruld og kunstig isolation som rockwool og glasuld. Et sådant hus giver en tør og behagelig luft, hvor det føles rart, når temperaturen svinger noget. På visse tidspunkter er det lidt køligt, men føles stadig behagelig. På andre tidspunkter er det lidt varmt, men føles også behageligt. Det skiftende indeklima samarbejder med hudens evne til at åbne og lukke porerne. Det skaber sundhed og velbefindende.

Selve byggeprocessen egner sig til at være mange, der hjælper – og der kræves ikke store håndværksmæssige evner. En mur af hamp kan holde i mindst 30 år. Og et stråtag af rug kan holde i mindst 10-15 år. Det handler ikke om at bygge, så det holder i 100 år. Men når man hjælper hinanden med hinandens huse, er der årligt konstant byggeri.

Når man skal bygge et hus, og hvis jorden er lidt leret, skræller man de øverste 30 centimeter af. De skal bruges til en sydvendt mur. Kun dér hvor der skal være stolper til at bære taget (og loftet), skal der være et punkt fundament. Ellers skal der være et isolerende lag af materialer under huset. Det kan være strandskaller eller andet. Herfra bør der lægges rør, der går udenfor huset, sådan at eventuelle jordgasser ikke siver op i huset, men ledes udenfor. Man kan også lægge et lag af småsten og lave røgkanaler eller lægge rør i, så man kan lede varme ned i stenlaget og dermed opnå gulvvarme. Øverst lægger man et lag lerstampet jord. Mod syd laver man en lermur med et drivhus foran. Enten laver man mursten. Eller også laver man en forskalling, hvor man stamper muren, mens man lægger lag på lag. Hvis man dimensionerer det hele rigtigt, behøver man ikke at opvarme huset. Men man kan godt lave det sådan, at man skal opvarme en smule om vinteren.

Man bør lave husene runde – i hvert fald den ende af huset, hvorfra der er mest vind. Og der bør være træer og buske rundt om huset. Særligt taget bør have en kuppel form. Så glider vinden rundt om taget. Tag hældningen skal ellers være 45 grader, så regn og sne glider af. Det indebærer, at der enten bliver meget højt til loftet, eller at man laver en 1. sal af brædder og bjælke, der hviler på de stolper, der også bærer taget. Selvfølgelig kan man her lave værelser. Men hvis man deltager i lokal selvforsyning, vil der være brug for rigtig meget loftsareal til tørring og opbevaring af korn, neg og planter mm.

Dyr

Længe inden mennesker begyndte at spise kød, opstod et fællesskab mellem dyr og mennesker. Dyrene var imponerede over, hvor smarte vi mennesker var. Vi kunne bygge huse, så vi var i ly for regnen. Og vi dyrkede fødevarer og lagrede dem, så vi altid havde nok at spise. Mennesker opdagede, at hvis man gav foder og husly til dyrene, ydede de gerne noget til os. Vi skulle vise dem, hvad vi gerne ville have dem til. Men så gjorde de det gerne. Vi blev til en fælles familie, der arbejdede for hinanden – og hvor vi hjalp hinanden.

Nogle år blev vi angrebet af millioner af sommerfugle, der lagde æg på kålplanterne. Og så hjalp hønsene os med at spise alle larverne, så kålplanterne overlevede. Andre år var det biller, som hønsene åd. Jeg husker et år, hvor jorden var næsten rød overalt, fordi der var milliarder af mariehøns. Og de fleste landmænd måtte så deres marker til igen. Hos os blev hønsene bare rigtig fede og glade. Og deres æg smagte rigtig godt – måske lidt rigelig krydrede.

Jeg kender en have, hvor en stor gruppe mennesker gennem mange år dyrkede grønsager. Men så kom de såkaldte dræbersnegle. Man forsøgte på alle måder gennem flere år at begrænse problemet, men måtte opgive til sidst. Og så kender jeg en anden tilsvarende have, hvor man anskaffede moskus ænder, skal flittigt åd alle sneglene.

I dag kan vi grave eller pløje mm. Men oprindeligt benyttede man svin til at omlægge en græsmark til grønsagshave. De æder alt i overfladen af jorden. Man brugte også geder, som er gode til at æde giftige planter, som ingen andre vil røre. Problemet med både svin og geder er, at de også forsøger at æde vore grønsager, og derfor skal grønsagerne hegnes ind – eller også skal dyrene.

I dag slår man græs på græsmarkerne. Men dyrene kan klare det for os. De forskellige dyr spiser forskellige slags græsser. Hvis man kun har én dyre art, får man en græsmark, hvor nogle græsser er spist, mens der er masser af toppe af andre græsser. Men hvis man har heste, køer, får, geder og ænder på samme græsmark, bliver alt græsset spist.

Jeg synes, at dyrene har ret til også at leve på vores jordklode. Den såkaldte lille istid startede så småt ved 1300-tallet, men det var først i 1600-tallet, at sommertemperaturen faldt så meget, at det medførte, at halvdelen af europæerne døde af sult. Mange rejste til Amerika. Og resten begyndte at spise kød. Man fik kolonier rundt om i verden. Og herfra fragtede man foder hjem til Europa. Det medførte den situation, som vi har i dag, at der er betydelig flere dyr, end vi selv kan producere foder til. Hvis en landsby har 3-4 køer, 2 heste, 15 får og 15 geder, 10 ænder og 20 høns, er det et passende antal dyr. I dag er den lille istid forbi.

Oprindelig var der ulve og bjørne, der holdt bestanden af andre dyr nede. I dag bliver vi nødt til at sterilisere, kastrere eller slå dyr ihjel. Hvis man er nødt til det sidste, går man med dyret ud på marken, lægger sig sammen med det og kæler med det, mens man med en meget skarp kniv skærer halspulsåren over. Dyret mærker ingenting, men sover langsomt ind. Vi kan så bruge noget kød til hunde og katte, som skal holde ræve, rotter og mus væk. Vi kan også selv spise noget kød, hvis vi kommer i energimæssigt underskud. En halv kylling om året, 2 æg om måneden, lidt fersk ost om ugen eller noget lignende – er den mængde, som vi kan tåle uden at blive syge. Spiser vi mere, får vi huller i tænderne, afkalket skelet, gigt, blodkredsløbssygdomme mm.

Skindet fra slagtede dyr skal bruges til at lave seletøj til trækdyrene, der skal trække redskaber gennem jorden. Det skal også bruges til støvler, trommer og bygninger. En garvning i dag tager et døgn og går ud på at lave millioner af små huller i læderet. Jeg synes, vi skal garve som indianerne. Her ruller man skindet ind i egebark, der danner garvesyre. Og så graver man skindet ned i jorden, hvor det ligger et år. Når man så graver det op igen, er det klar til brug.

Hvis man har en stald, hvor der kun er samme slags dyre art, får man en bestemt slags bakterier, hvorved dyrene bliver syge. Hvis man har en stald med mange forskellige slags dyr, får man mange slags bakterier, som holder hinandens antal nede, så der ikke opstår sygdom. Hvis dyrene frit kan gå ind og ud, går de ud på et bestemt areal, når de skal tisse og lave lort. De har det lige som os. De vil ikke have tisse og lort i soveværelset. Til daglig, hvor de går, tænker de ikke over det.

Jeg synes, man skal indhegne sine marker, og at der skal være stier og markveje og små frie arealer rundt om. Så kan dyrene gå frit omkring. Det kræver, at man også har hegn, så dyrene ikke går ud på veje eller i skoven.

Dyrene har det ligesom mennesker. Vi kan godt lide slik og kage. De græs-ædende dyr kan godt lide korn, gulerødder, æbler mm. Hunde, katte og høns er kødædende. Hvis man kun giver dem købefoder, bliver de halv-deprimerede.

Jeg besøgte engang nogle, der havde kaniner i et stort bur. De flyttede buret rundt på en græsplæne, så der hele tiden var mere friskt græs. Det var vældig smart, syntes de. For så kunne de få kød uden at betale for foder. Jeg deltog i en slagting og spise kødet. Det smagte af pap og gav ingen energi. Men så brugte de en masse krydderier. Min farfar og farmor havde hvert år en gris, som fik resterne af frokosten og aftensmaden. Den blev slagtet til jul. Og jeg husker, at det smagte fantastisk godt – totalt anderledes end det, man kan købe i butikkerne i dag. Min farfar dyrkede også grønsager og bær. Og de smagte også betydelig bedre, end det jeg kan skaffe i dag.

Da jeg i sin tid underviste i brug af heste til markarbejde, gik det ud på at lære at få kontakt til hesten, så den kunne mærke, hvad man ville. Det var noget, jeg havde lært af indianerne. Når hesten først har fået tillid til én – og bliver klar over, hvad man vil, ofrer den sig fuldt ud for én. Heste er telepatiske. De mærker, hvad man tænker. Hvis man trækker en hest til højre, men tænker til venstre, går den til venstre. Man skal lære, at dyrene danner hierarki. Der er altid en leder, og hvert dyr har sin plads i hierarkiet. Hvis man fodre lederen først – og de andre i den rækkefølge, som de indgår i hierarkiet, er der ro og accept. Hvis man bryder rækkefølgen, opstår der straks magtkamp.

Dyrene kan godt lære, at alle mennesker – inklusive små spædbørn – er højere i hierarkiet end dyrene selv. Men hvis man skal have dyrene til at udføre arbejde, skal man have etableret sig selv som fører for hele hierarkiet. En fører kan godt delegerer magt til en eller flere hjælpere. Men så skal det ske, mens dyrene er til stede, så de kan se, at det er førerens vilje. Man kan godt få et dyr til at hjælpe et andet menneske. Men dyret skal først forstå, at det er førerens vilje.

Har man kun ét dyr, kan man opnå det samme med venlighed og kærlighed. Og nogle tror, at det så kan overføres til en dyreflok. Det kan det ikke. Men man skal med jævne mellemrum kæle for det enkelte dyr, så der opstår en direkte personlig kontakt og en ægte familiefølelse.

Musik og sang

Når børnene i dag får en guitar, er den så dårlig, at den kun giver anledning til at larme. Og fornøjelsen er hurtigt overstået. En god guitar koster i dag 30.000-60.000 kr. Når jeg låner min guitar ud til børn, bliver de overrasket over den kraftige og smukke lyd. Og de bliver inspireret til at lave musik, der er fuld af følelser og stemninger. Sådanne guitarer vil vi lære at bygge.

De gange, jeg har deltaget i en shamanistisk trommeregise, har trommen lydt tam og mekanisk. Min egen shamantrømme synger. Hvert slag giver en lang følelsesfuld klang. Og jeg kan slå, så der er flere forskellige toner. Når man hører det, bliver man ført ind i en stemning, hvor drømme og fantasi tager over. Sådanne trommer vil vi lave.

Jeg har bygget cirka 30 afrikanske trommer. De var alle forskellige. Og der var 5-10 gode. Når man spiller på dem med hånden eller med køller med stof eller skind på, giver de en smuk klang, og man kan opnå 5-7 forskellige toner. Hvis man spiller, som det er normalt i dag, hvor man skal slå hårdt og lave larm, giver de også larm fra sig. Men hvis man spille blidt og blød, har de en gennemtrængende lyd, der resonerer med kroppen. Den store tromme sætter underlivet i gang. Den mellemste sætter brystet i gang. Og den lille resonerer med hovedet. I Afrika spiller man, så man kan dirigere dansernes underliv, bryst og hoved – og man anvender rytmer, som direkte skaber særlige bevægelser i dansernes kroppe. Det påvirker danskernes bevidsthed direkte, sådan at det skaber åndelige og spirituelle oplevelser. Det er deres form for Gudstjeneste. I Indien har man andre trommer, hvor man spiller en rytme på 5-5-7, som giver en følelse af at være et siv i vinden eller en bølge på havet. De vestlige trommer giver en oplevelse af en larmende industrimaskine. Vi vil gerne have forskellige trommer. Alle skal prøve at bygge en tromme.

Børn skal selvfølgelig lære at læse og skrive, men de skal lige så selvfølgelig lære at læse og skrive noder.

I Indien laver man bambus fløjter, der er stemt i en bestemt toneart. Jeg har sådan en fløjte, der er stemt i E. Den kostede 80 danske kroner. Jeg har også 2 tværføjter, der har kostet 5.000 og 15.000 kr. Teknisk kan jeg lave spændende musik på dem. Men lyden er relativt mekanisk og uspændende. Den indiske fløjte har et meget større klangområde, og den kan sætte mig i en følelse, hvor jeg helt mister opmærksomheden på mine omgivelser. Den fører mig ind i en fantasiverden. Det var sådan, at fløjtespillere her i Europa for et par hundrede år siden kunne tryllebinde folk og totalt forføre dem. Jeg havde engang en anden primitiv fløjte, der også kunne noget tilsvarende. En dag på et stort marked stillede jeg mig i et hjørne og begyndte at spille. Og efter få sekunder stod flere hundrede mennesker helt stille og lyttede i over 5 minutter, hvorefter jeg holdt op og de klappede længe. Jeg sled fløjten op og måtte til sidst kassere den. Jeg drømmer stadig om den fløjte – og kan i mit indre stadig høre dens magiske toner. Vi skal igen begynde at lave fløjter. De bliver alle forskellige. Og pludselig er vi heldige og får lavet en fløjte, som vil ramme os i hjerterne, så tårerne triller ned ad kinderne, og vi bliver grebet af følelser om at skabe det smukkeste, som vi magter.

Vore børn skal lære at spille sammen. Det foregår ved, at de lærer at beherske et bestemt instrument, så de kan lave alt muligt på det instrument i alle tonearter og i alle rytmer. Når der så skal

spilles, går man bare i gang. Enhver udfolder sig uhæmmet på sit eget instrument, hvorved der opstår et lydæssigt kaos. Men så skifter det langsomt over til en gensidig telepatisk bevidsthed, hvor man oplever den samlede lyd. Og dermed opstår levende musik. Det bliver uforudsigeligt og spændende. Musikken formes af kosmiske impulser og den stemning, der er blandt de tilstedeværende. Alle mærker den fælles energi. Og alle bevæger sig og deltager i den fælles rytme. Et enkelt nummer kan vare 5-20 minutter. Så er der nogle, der holder op med at spille - og andre griber deres instrument og begynder. Man kan godt have nogle færdige numre og tekster, men de udføres forskelligt fra gang til gang.

En europæer i dag har muskelspændinger mellem underliv og bryst – samt mellem bryst og hoved. Det giver en stivnet og splittet bevidsthed. Men det giver også en sangstemme og klang, der er spærret inde. Nogle synger, så de kun resonerer med hoved. Andre med brystet. Et lille mindretal med underlivet. De fleste kan forbinde hoved og bryst en smule, men kun så der kommer en blandet klang med to kedelige lyde. Vi vil befri vores bevidsthed. Og vi vil kunne forbinde energier og følelser mellem hoved, bryst og underliv. Vores sang vil resonere med alle 3 kropsdele. Nogle gange bliver det hoved og bryst, der vibrerer og skaber spændende variationer i lydene. Andre gange kommer der en dyb resonans fra underlivet, som trækker energien og følelser ned i vores urkraft. De enkelte toner skifter ikke bare i højden. De medfører også skift i stemningen. Tilbageholdte tanker og følelser bryder ud i lyde. Og vi skifter mellem tårer og grin. Vi bliver de oprindelig og naturlige mennesker, som vi engang var – og som vi vil gøre levende igen.

Krop og bevidsthed

Vi er opdraget til at tro, at vi er sundere i dag end nogensinde før – og at vores bevidsthed i dag er på det højeste niveau, mens mennesker tidligere i historien og mennesker i andre kulturer var og er nede på et halv-dyrisk stade. Tankegangen er, at vi kommer fra aberne, og at vi på baggrund af erfaringer er blevet klogere og klogere. Det passer helt sikkert på den tekniske udvikling. Men ellers gør det ikke.

Da jeg var omkring 40 år, begyndte jeg at arbejde med min bevidsthed. Jeg havde en tydelig mandlig bevidsthed i min højre side. Og så opdagede jeg, at der i min venstre side var en indre mor samt en 3-årig og en 7-årig lille dreng af mig selv. Jeg fik smidt moderen ud, fik de to små drenge forenet, og fik dem til at udvikle sig til en voksen mand. Og så havde jeg 2 forskellige indre JEG'er. Det tog mig flere år, inden følelserne i dem smeltede sammen til et samlet JEG. Så opdagede jeg, at jeg i højre sides underliv havde en indespærret ånd, som var et JEG, der udfoldede sig i søvne. Her forsvarede jeg mig mod andre mænd, som ville skyde mig eller dræbe mig med spyd. I flere år kæmpede jeg imod dem. Men til sidst forligede jeg med dem, og kampene ophørte. Så drømte jeg, at jeg i stedet fik lyst til at piske og slå kvinder. Det tog flere år, inden jeg skiftede til, at de bare skulle lade mig være, som jeg var. Til sidst i hele min proces – jeg var så 70 år – opdagede jeg, at der i venstre sides underliv boede en indespærret ånd. Det lykkede for dette JEG at slippe ud. Og i et par år var jeg her en lille baby, der langsomt lærte at kravle, sidde op og gå. Og langsomt vænnede jeg mig til at være ude af mørket og se mig omkring. Det udviklede sig til en voksen mand, som igen langsomt blev integreret med resten af mit JEG.

Jeg har studeret den historiske udvikling. Andre mennesker har andre oplevelser end dem, som jeg har haft. Men strukturen i oplevelserne er den samme for alle. I 1400-tallet hævdede europæerne sig op over underlivet i sig selv. De fortrængte underlivets bevidsthed. De kunne selvfølgelig stadig mærke bevidstheden, men nu projicerede de den ud på andre mennesker end sig selv. I 1700-tallet begyndte overklassen – og i 1800-tallet arbejderklassen at spalte bevidstheden, så de fik et JEG i den ene kropside, mens den anden blev projiceret ud på andre – dels på de politiske modstandere og dels på en kæreste. I slutningen af 1900-tallet kom en tredje bevidsthedsspaltning, idet JEG'et flyttede op i hovedet, og alt under halsen blev til noget mekanisk.

I hver generation gentages processen. Når et barn er ½-1½ år, projiceres underlivet udenfor JEG'et, og der opstår en indre indespærret ånd, som barnet ikke længere opfatter som sig selv. Når barnet er 3-4 år, projiceres den ene kropsside udenfor JEG'et, så man får et JEG og de andre. Det bliver til den europæiske individualisme, hvor man altid føler sig alene, selvom man er sammen med andre. Og i 12-14 års alderen flyttes JEG'et fra hjertet til hjernen, og man får et abstrakt JEG i hovedet, mens kroppen er blevet til en ting.

Hele denne bevidsthedsstruktur splitter alting. Man kan godt få tanker om at redde naturen og skabe et bedre samfund. Men tankerne er spærret inde i en struktur, hvor man i bedste fald kan indse, at man skal det modsatte af nu. Men bevidstheden giver ingen konstruktive tanker, der kan ændre virkeligheden.

Jeg mener, at vi er nødt til at lære vores bevidsthed at kende. Vi bliver nødt til at lære af andre kulturer. Den arabiske, den republikanske, den afrikanske, den kinesiske bevidsthed er anderledes end vores. Hver kultur har gennem de sidste par tusinde år brugt kroppen på forskellige måder. Man kan polarisere sig mellem højre og venstre side. Man kan polarisere sig mellem hoved, bryst og underliv. Og man kan også ændre polariseringen til egentlige bevidsthedsmæssige spaltninger. Fra alle dele af kroppen går de nervetråde op til hjernen. Og her dannes en bevidsthedsstruktur, som svarer til strukturen i kroppen. Hver kultur har opdaget, at hvis de polariserede eller spaltede sig på en bestemt måde, fik de nogle fantastiske erkendelser og tanker – og de har så holdt fast i det. Nu står menneskeheden overfor en ny fase i evolutionen. I første omgang (nu) tror vi, at vores egen kultur er oppe på et højt civiliseret niveau, mens mennesker i andre kulturer er nede på et middelalderligt niveau. Sådan oplever vi europæere det. Men sådan oplever araberne, republikanerne og kineserne (og andre) det også – altså at deres kultur er oppe på det højeste civiliserede niveau, mens andre kulturer – herunder den europæiske - er nede på et middelalderligt niveau.

Den bedste måde at forstå og lære det her på – er at have nogle begreber og en overordnet tankemodel, der rummer alle kulturernes bevidsthedsformer. Her synes jeg, at den gamle kinesiske bevidsthedsopfattelse passer godt. For de gamle kinesere havde en cirkulær tankegang, hvor de skiftede rundt mellem forskellige bevidsthedsstrukturer – heriblandt også dem, som findes i den arabiske, den europæiske, den republikanske og den afrikanske kultur. Når man først har forstået, at krop og bevidsthed hænger nøje sammen, er den gamle kinesiske model meget let at forstå og bruge som et slags værktøj til personlig og social forandring. I takt med at vi bliver klogere på det her, skal vi ændre vores børneopdragelse, så vi ikke længere presser børnene til at foretage de bevidsthedsspaltninger, som giver alle problemerne.

Yoga og meditation såvel som diverse stressdæmpende terapier som ACCESS BARS, TFT/EFT, tankefeltsterapi og fysioterapi er gode til at få det bedre og slappe mere af, mens man lever en stressfuld og destruktiv tilværelse. Men det svarer lidt til at tage en nervepille. Man får det bedre, og så behøver man ikke bekymre sig om at ændre noget.

Jeg går ind for, at man i stedet holder op med at leve stresset og destruktivt – og så i fællesskab med andre skaber en tilværelse, hvor man ikke har brug for det her. Hvis man tror, at vi er Guds redskaber her på jorden, gælder det ikke om at sidde med lukkede øjne – eller opnå en afslappet krop. Så gælder det om at udfolde sig frit, oprindeligt og naturligt – og glæde sig over det, som man er med til at skabe.

Organisering

Jeg har ved selvsyn set, hvordan den fattigste tredjedel af jordens befolkning bliver fattigere år for år. Og samtidig overføres der år for år stadig flere råvarer og fødevarer fra den fattigste del af verden til os. Det synes jeg, vi skal holde op med – og begynde med os selv, sådan at vi i overvejende grad er selvforsynende. Den bevidsthedsmæssige struktur, hvor vi opfører os som hjerner, der skal træffe beslutninger, og hvor det tunge arbejde skal delegeres ud til de svageste – kan jeg heller ikke lide. Jeg går ind for, at enhver føler efter i sig selv – og finder frem til, hvordan han eller hun kan og

vil bidrage til fællesskabet. Og så handler det om, at vi skal koordinere os med hinanden – sådan at vi på egnen opnår alt det, vi har brug for.

Her kan vi lære af den visdom, som den indiske kultur har skabt gennem mere end tusinde år. Der er cirka en fjerdedel af os, der holder møder, analyserer, træffer beslutninger osv. Der er en anden fjerdedel, der er praktikere, som koordinerer sig med hinanden. Så er der en fjerdedel, der er kunstnere, filosoffer og åndelig krigere. Og den sidste fjerdedel bekymrer sig om børn, syge og gamle mm. Hvis én af de 4 grupper forsøger at presse deres aktiviteter og metoder ned over en eller flere af de andre tre grupper, går det altid galt. Det lykkelige samfund og fællesskab opnås, når de 4 grupper kan udfolde sig frit - uden at kræve, at andre skal følge dem.